

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., v právní věci žalobce: **V.D., nar. xx**, státní příslušnost xx, t.č. xx, zastoupeného Mgr. Janem Zrnovským, advokátem se sídlem Revoluční 66, Liberec 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** (odbor azylové a migrační politiky), Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2011, č.j. OAM-182/LE-LE05-LE05-2011, E.č. L008997**,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2011, č.j. OAM-182/LE-LE05-LE05-2011, E.č. L008997 se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Mgr. Janu Zrnovskému, advokátovi se sídlem Revoluční 66, Liberec 1 se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 5.400,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Své rozhodnutí odůvodnil žalovaný tak, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce opakovaně uváděl, že není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, nikdy se nijak veřejně neangažoval a o politické dění se nezajímal. Z jeho výpovědi tedy nevyplynulo, že by byl pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod, jak pro udělení azylu vyžaduje § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce však ani neuváděl, že by se obával pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaných v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a ani žalovaný nic takového v případě žalobce nezjistil. Žalobce ve vlasti nikdy žádné problémy neměl, opustil ji výhradně ve snaze vydělat v zahraničí peníze. Žalobce neuváděl rovněž nic, z čeho by bylo možné vyvodit, že mu ve Vietnamu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust.

§ 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce zmínil pouze obavu, že by ve vlasti skončil na ulici, protože tam nikoho a nic nemá, a lidé by na něho mohli špatně nahlížet kvůli tomu, že v České republice spáchal trestný čin, za který byl odsouzen. To však nelze podřadit definici vážné újmy, jak ji stanovuje § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť se zde bezesporu nejedná o nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný navíc upozornil, že je nepravděpodobné, aby se ve Vietnamu o žadateli rozšířila informace o jeho odsouzení v České republice, a to natolik, že by jej lidé poznávali a musel by čelit společenskému vyloučení. Jinou hrozbou v souvislosti s návratem do vlasti žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil. Žalovaný se přitom zabýval i otázkou, zda žalobci může hrozit nějaká újma v souvislosti s jeho žádostí o mezinárodní ochranu v České republice. Podle informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky (MZV ČR), č.j. 103424/2008-LPTP ze dne 21. 4. 2008 a č.j. 106941/2011 ze dne 7. 7. 2011 a zpráv Ministerstva zahraničí USA (MZ USA) o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2007 a za rok 2009 citujících mj. i vyjádření mezinárodní organizace pro migraci (IOM) však osobám, které v zahraničí pobývaly nelegálně nebo žádaly o azyl a vracejí se zpět do Vietnamu, žádné nebezpečí nehrozí. S odkazem na informace ČTK i ostatní výše citované zdroje žalovaný dále uvedl, že ve Vietnamu neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žalobce představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Žalobci nehrozí uložení nebo vykonání trestu smrti a vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V zákonné lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu, ve které bez dalších podrobností namítal porušení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v souvislosti s § 12 písm. b) a 14a zákona o azylu. Podanou žalobu žalobce doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce. Žalovanému vytýkal, že napadené rozhodnutí vydal na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Namítal, že ho žalovaný při pohovoru dne 17. 8. 2011 řádně nepoučil o tom, které skutečnosti jsou v daném správním řízení rozhodné. S ohledem na nesprávné poučení pak nebyl skutkový stav v dané věci náležitě zjištěn, což zásadním způsobem ovlivnilo rozhodnutí žalovaného.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Zopakoval, že žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. K žalobní námitce žalovaný konstatoval, že žalobce byl řádně poučen o svých právech i o tom jaké konkrétní informace má uvádět, a to na základě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, včetně uvedení všech konkrétních důvodů, které ho přiměly opustit vlast, včetně čestného prohlášení o totožnosti, prohlášení o jazyce a poučení o tzv. Dublinském nařízení. V závěru žádosti pak byl žalobce samostatně poučen o svých právech a povinnostech po dobu pobytu na území České republiky a o právu obracet se o pomoc na Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a kontaktovat další uprchlické organizace. Žalovaný zdůraznil, že uvedené úkony a jednotlivá poučení byla provedena vždy za přítomnosti tlumočníka a žalobce svým podpisem stvrdil, že poučení rozuměl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části III. hlavy II. dílu I. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.

Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má oprávněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle obsahu správního spisu žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 8. 2011. V žádosti uvedl, že není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Potíže se státními orgány v zemi původu neměl. Z vlasti odecestoval kvůli finanční situaci své rodiny. Vlast opustil v roce 1999 a do České republiky přijel vydělat peníze. Za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice označil to, že nemá platné doklady pro pobyt v České republice a do Vietnamu se vrátit nechce, protože by ho lidé odsuzovali za to, že byl v České republice odsouzen, zároveň tam již nemá nikoho ze své rodiny. O mezinárodní ochranu žádal již v roce 2003, jeho žádost však byla zamítnuta. Dále uvedl, že byl v České republice v roce 2004 trestně stíhán a odsouzen podle § 187 trestního zákona za obchod s pervitinem k trestu odnětí svobody na sedm let a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Ve vlastnoručně psaném prohlášení shora uvedeném zopakoval. Shodné skutečnosti uvedl i při pohovoru z téhož dne, který byl na žádost žalobce veden ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočnicka tohoto jazyka. Před pohovorem byl žalobce poučen, že je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci. Žalobce uvedl, že poučení rozuměl a bližší vysvětlení nežádá. Pokud jde o tlumočnicka vietnamského jazyka, žadatel prohlásil, že si s tlumočnickem bez problému rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky. V závěru pohovoru uvedl, že ke své výpovědi nechce nic doplnit ani doložit, a svým podpisem potvrdil, že s obsahem protokolu souhlasí. Žalobci byla rovněž poskytnuta možnost seznámit se s podklady, které budou sloužit žalovanému pro

posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a vyjádřit se k nim. Žalobce uvedl, že se s těmito podklady seznámit nechce.

Krajský soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že ve Vietnamu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu]. Naopak z jeho vyjádření vyplynulo, že členem žádné politické strany není, ani nikdy nebyl. Žalobce opakovaně uváděl, že důvodem k opuštění vlasti byla ekonomická situace jeho rodiny. Do České republiky přicestoval proto, aby si zde vydělal peníze. Tyto skutečnosti, jak správně uvedl žalovaný, však nelze podřadit ani pod odůvodněné obavy z pronásledování z taxativně vypočtených důvodů, jak je stanoví § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný řádně zkoumal i podmínky udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a na základě informací o zemi původu dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti žádná vážná újma ve smyslu zákona o azylu nehrozí.

Pokud jde o námitku žalobce o neúplně zjištěném skutkovém stavu věci ze strany žalovaného, soud uvádí, že tato námitka nebyla nikterak specifikována, žalobce neuvedl žádné konkrétní důkazy, jejichž provedení by dle jeho názoru mohlo přispět k úplnému zjištění stavu věci. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z obsahu správního spisu, je zřejmé, že závěry správního orgánu vycházely z tvrzení žalobce obsaženého v žádosti o udělení azylu a následného pohovoru, před kterým byl žalobce poučen o povinnosti poskytovat pravdivé informace. Žalobce svým podpisem stvrdil, že poučení rozuměl, bližší vysvětlení nežádal. V závěru pohovoru pak uvedl, že ke své výpovědi nic doplnit ani doložit nechce, s podklady, které budou sloužit žalovanému pro posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, se odmítl seznámit.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný vycházel při rozhodování ze spolehlivě a úplně zjištěného skutkového stavu, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci. Skutkový stav pak žalovaný i správně právně posoudil.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s.ř.s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna v souladu s § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za dva úkony právní služby (tj. převzetí zastoupení a podání ve věci samé) ve výši 4.200,- Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, taktéž za dva úkony právní služby, ve výši 600,- Kč. Podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu byla zástupci žalobce přiznána náhrada za promeškaný čas ve výši 600,- Kč za šest započatých půlhodin (cesta: Liberec – Praha, Věznice Ruzyně – Liberec dne 27. 12. 2011). Zástupci žalobce tedy náleží odměna celkem ve výši 5.400,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. dubna 2012

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně